

Sygn. akt I UK 341/18

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania J.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o datę wypłaty emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 1 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 maja 2018 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. (organ rentowy), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 4 lipca 2017 r., VI U (...), zmieniającego decyzje organu rentowego z 26 sierpnia 2016 r. i z 1 września 2016 r., w ten sposób, że podjął wypłatę emerytury J.S. (ubezpieczony) od 1 listopada 2015 r.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której organ rentowy upatruje w dokonaniu przez Sąd Apelacyjny nieprawidłowej subsumpcji art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887; dalej jako

ustawa emerytalna) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 Nr 237, poz. 1412 ze zm., dalej jako rozporządzenie wykonawcze), przejawiającej się w uznaniu przez Sąd, że wypłata emerytury powinna nastąpić przed dostarczeniem przez wnioskodawcę świadectwa pracy wraz z wnioskiem o wypłatę emerytury.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ Sąd drugiej instancji nie naruszył w ewidentny sposób art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku § 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że zasady wznawiania wypłaty świadczenia w przypadku ustania przyczyny powodującej wstrzymanie tej wypłaty normuje art. 135 ustawy emerytalnej, a nie art. 129 tej ustawy. W drugiej kolejności należy zwrócić uwagę, że ewentualne zastosowanie zasady wynikającej z art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej (wypłatę wznawia się od ustania tej przyczyny, ale nie wcześniej niż od miesiąca, w którym złożono wniosek o wznowienia lub wydano decyzję z urzędu w tym przedmiocie) z oczywistych i uwzględnionych przez Sądy obu instancji okoliczności nie może mieć miejsca w stanie faktycznym sprawy. Stan ten, z uwagi na okoliczności nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym (w wyniku odwołania od odmownej decyzji organu rentowego), nie jest bowiem stanem faktycznym, w którym zastosowanie znajduje wprost unormowanie wynikające z art. 135 ustawy emerytalnej. Unormowanie to znajdowałoby zastosowanie wówczas, gdyby organ rentowy przyznał prawo do emerytury w wieku obniżonym od lipca 2015 r. a jednocześnie wstrzymał wypłatę świadczenia z powodu kontynuowania pracy przez ubezpieczonego. Wówczas mógłby zasadnie oczekiwać na wniosek ubezpieczonego o odwieszenie wypłaty i zaskarżona decyzja byłaby prawidłowa. W sytuacji, gdy prawo do emerytury zostało przyznane od lipca 2015 r. na mocy wyroku sądowego, zaś decyzja z 26 sierpnia 2016 r. stanowi jedynie wykonanie tego wyroku (co wynika wprost z jej treści), to

okoliczność zalegania w aktach rentowych wniosku emerytalnego, zgodnie z którym w dacie złożenia tego wniosku ubezpieczony świadczył pracę na podstawie umowy o pracę na czas określony (do 31 sierpnia 2015 r.) rodziła po stronie organu rentowego obowiązek wyjaśnienia, czy stosunek pracy zakończył się w dniu przewidzianym w umowie o pracę, będącej w dyspozycji organu rentowego. Brak takiego ustalenia nie uprawnia organu rentowego do orzeczenia w sierpniu 2016 r. o wstrzymaniu wypłaty świadczenia z tytułu emerytury, do której prawo zostało przyznane od lipca 2015 r. wyrokiem sądu wydanym w 2016 r.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as